

Bolnici.

Po tesni tvoji sobi

Dan solnčen je razlit;
Hvaležno sklepaš roke,
Ko gledaš božji svet.

Glej, jasno sveti zunaj
Na hrib in log in vrt . . .
Prekrasen svet pravljčin!
Na vek ti je zaprt . . .

Nikdár, deklè ubogo,
Stopilo nisi vánj:
Ta sobica je zibel
In grob je tvojih sánj!

Prebridka dôba tvoja:
To sključeno teló
Od nékdaj prikovano
Na posteljo je to!

In vender, ko se z ulic
Vesel oglašá smeh,
Kaj vidim — lahna rádot
Iskri se ti v očeh?

Tam zunaj se življenja
Raduje zbor otrok,
In ti? Na ustnih tvojih
Igrá nasmeh, ne jok?

Uklanjam se spoštljivo
Duševni móči tej —
Oh, koliko prebiti
Biló ti je doslej,

Da vpričo tuje sreče
Ne žali te spomin
Telesnega trpljenja
In srčnih bolečin! —

A. Funtek.

Poslednji dan.

Napočil je poslednji dan,
Grobôv odprlo se nešteto;
V dolino jozafatsko sveto
Prihítel sléham je zemljan.

Trobente angeljske ukaz
Teló je tudi méni vzbudil.
Pred božji préstol sem se zgrudil,
Pokril z rokámi si obraz.

«Grešil sem mnogo, večni Bog,
Opustil mnogo dél zaslužnih,
Svetá iskal veselj mehkužnih,
Zvololjen nosil križ nadlog.

A dal mi sreče svet ni vès —
Zató mi bodi sodba mila!
Ko smrt mi je oči zakrila,
Od svéta vzel sem s sabo — kès!»

Priplaval angelj je krilát;
Na mé je milo Bog pogledal . . .
Kaj čaka me, sem se zavedal,
In prvič srečen bil takrát.

Bistrán.

